

TARDA I VESPRE

A la Mercè

*...We are such a stuff
as dreams are made on. And our little life
is rounded by a sleep...*
SHAKESPEARE: «The Tempest»

I.

UN capaltard d'octubre, silenciós i clar,
jo vaig lluny, sol, potser cantant, boscos enllà.
L'aire, ardent com un vi, perfumat de resina,
m'infon una alegria serena i cristallina.
Caminar, voluptat de caminar...

En un retomb, enlluernat de tanta altura,
descobreixo, ondulant en la llum, la planura,
vasta i humana terra retallada als meus peus,
d'estepes, de camins, de poblets, de conreus...

L'home coneix la seva envergadura

cara a cara amb la glòria dels amples horitzons.
Davant la plana immensa, que té una boira al fons,
com la que vela els llunyedars de la memòria,
la meva ascensió pren un gust de victòria,
s'expandeixen els meus batecs pregons,

i en el sol que tramunta una flàmula em crida
a pujar més enlaire, fiat en l'embranchida
de l'esperit tan vertiginosament tens!
El silenci es deposa com un fluid massa dens;
l'ombra neix als fondals, amorosida;

però dins meu s'eleva un ardor de matí
ple de força, d'orgull, de futur, de destí.
Ah, calma de l'espai, majestuosa i viva!
Si jo pogués estrènyer't com una amant captiva!
Em sento fet per a un amor així.

II.

Cambra, atmosfera tèbia on l'ànima s'enfonsa
com una fulla en un aire serè!
Sobre una seda groga de túnica de bonze,
un llum rosa dibuixa dues tasses de te,
i un llac de violetes en un vell plat de bronze.

El repòs i el silenci, plens de beatitud,
com exalten la música, que en l'ombra
desclou serenament la seva plenitud!
Jo sento al seu conjur, en processó sens nombre,
retornar de puntetes els dies que he viscut...

* * *

Íntima pau! ¿No és ara que, de dalt de la costa,
contemplo, com un sol emmelangit
a qui ja res del món no demana resposta,
l'ampla planura a punt de cobrir-se de nit?
Paisatge miniat per la claror de posta,

el meu passat és bell, vist des d'aquest instant!
Com si fos dalt d'un port ara la meva vida,
ja vénen en descens els dies que vindran...
Oh, música invisible, seguint la teva crida,
qui pogués sublimar-se al gresol del teu cant!

En tu, polifonia sumptuosa i severa,
on cada veu encarna un sentiment,
una ànima palpita, més que no jo vivent!
Ah, si pogués donar-te la meva vida entera,
per elevar-se, amb tu, silenciosament...

* * *

És fruit amarg el de la fantasia.
Hores tan somniades que ja em sembleu record,
jo tot, ànima i cos, us he de viure un dia,
abans que els meus sentits s'apaguin en la mort.

Novembre, 1941.